

[Socialministeren.]

tror ikke, nogen har oplevet eller vil komme til at opleve, at man fra den Side vil finde, at Tidspunktet er det rette. Der skal vel deri ogsaa ligge, at Tidspunktet er særlig uheldigt nu. Jeg vil hertil svare, at dette Forslag blev fremsat som et Led i Kriseforanstaltningerne i September Maaned i Fjor. Det blev fremsat netop under Hensyn til, at man vidste, at Vagabonderingen var tiltagende, at Vanskelighederne var stigende og Arbejdsløsheden voksende. Derfor fremsatte jeg Forslaget i god Tid som et Led i Kriseforanstaltningerne. Det var, som jeg naturligvis ogsaa med min noget begrænsede Beundring for Medmenneskene kunde sige mig selv, det eneste Forslag, der ikke blev behandlet som Kriseforanstaltning. Det drejede sig her om dem, som havde mest Brug for det, og som havde mindst Indflydelse, ikke havde nogen Interesse, politisk set. Derfor blev Forslaget skubbet til Side, betragtedes ikke som Kriseforanstaltning. Det var meget rimeligt at fremsætte det som saadant sammen med de øvrige Forslag til Kriseforanstaltninger, som i Efteraaret var paa Tale.

Den ærede Ordfører for Venstre endte sin Tale med at sige, at man havde samlet sin Forstaaelse og Interesse for dette Omraade i et Forslag fra Venstre i Folketinget. Ja, jeg maa sige, at dette Forslag illustrerer ogsaa, hvilken Interesse og Forstaaelse der er for det foreliggende Spørgsmaal. Det nævnte Forslag betragter jeg som værende uden enhver Betydning for denne Sags Løsning. Jeg er naturligvis villig til at forhandle i Udvalget om Forbedringer i Forslaget; men som det er nu, synes jeg, det er temmelig værdiløst. I denne Opfattelse var jo ogsaa Folketingets Flertal enigt.

Det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Ludvig Christensen), Socialdemokratiets ærede Ordfører, var jo inde paa Kirkeligt filantropisk Forbunds Stilling. Jeg vil derom sige, at denne Stilling har forbavset mig; men den kunde jo tænkes at hænge noget sammen med, at jeg maaske har begaaet en Fejl ved Udvalgets Nedsættelse, idet jeg ikke har forhandlet med dette Forbund om at faa sendt Repræsentanter til Udvalget, men har spurgt de kommunale Institutioner, Hjelpekasserne og andre, hvilke Enkeltpersoner de betragtede som

dem, der var bedst inde i denne Sag. Det er muligt, det har bevirket, at man fra den Side har stillet sig lidt anderledes, end hvis man selv var kommet ind i Udvalget. Det er for saa vidt beklageligt; det skulde naturligvis ikke kunne være Tilfældet, at en saa menneskelig Betragtning gør sig gældende i kirkelige og kristelige Kredse, men jeg har dog mødt den før, saa helt utænkkelig er den ikke. I og for sig kan man ikke sige, at de Repræsentanter, der kom ind, ikke repræsenterede kirkelige Kredse eller havde Indsigt i det frivillige Arbejde. Det var først og fremmest Forstander ved Københavns Arbejdshjem Faurhøj, dernæst Generalsekretær i Landsforeningen „Arbejde adler“, v. Holstein, og endelig en Oberstløjtnant i „Frelsens Hær“. Man kan dog ikke sige, at der er gaaet særlig stærkt frem for at undgaa kirkeligt eller filantropisk Arbejdes Repræsentanter i Udvalget, tværtimod. Kirkeligt filantropisk Forbund har senere fremsat sit eget Forslag. Jeg har ikke lagt Mærke til, at man fra de Sider, der beklager sig over, at jeg i denne Sag ikke har taget tilstrækkeligt Hensyn til kirkelige velgørende Kredse, har vist den fjerde Interesse for det Forslag, som Kirkeligt filantropisk Forbund har stillet, jeg har overhovedet intet som helst mærket til det, der har ikke været Samraad med mig eller Forespørgsel hos mig om, hvad jeg mente om dette Forslag. Men det er maaske forbeholdt Landstingsudvalget at gaa nærmere i Gang med Kirkeligt filantropisk Forbunds Forslag, og vi kan jo godt tale om det i Udvalget, hvis det skulde være Tilfældet.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Ellinger) lod til at være interesseret i selv Realiteten. Han udtalte ganske vist, at Lovforslaget gik meget for vidt, og at man skulde være varsom med at gribe ind i det private Initiativ. Det sidste har jeg svaret paa: der gribes ikke ind paa anden Maade, end at det kan vente større Støtte, end det hidtil har kunnet faa. At Lovforslaget gaar for vidt, er muligt; jeg vil være meget villig til at forhandle om, hvorvidt man kan finde en anden Form, som er tilstrækkelig betryggende, naar man ønsker at skabe Orden og Sikkerhed for, at Forholdene er forsvarlige. Jeg ønsker ikke at skabe nogen Embedsadmini-